

Angela
MARSONS

SUTRUPINTI
KAULAI

JOS MANĖ, KAD YRA SAUGIOS. KLYDO

PROLOGAS

Juodasis Kraštas: Kalėdos

Lorena Godard sėdėjo ant trylikaaukščio daugiabučio stogo. Žiemos saulė metė tinklo šešėlį ant jos per kraštą nukarusių plikų kojų. Šaltas vėjas žnaibė judinamus pirštus.

Prieš kelerius metus, kai septynių vaikų tėvas nušoko nuo stogo, jo kraštas buvo užtemptas apsaugine tinklo tvora. Tačiau dar nesulaukusi vienuolikos Lorena nukniaukė metalo žirkles iš parduotuvės, kur viskas po svarą, ir pasidarė sau prąžimą ant siauros atbrailos šitaip įsirengdama mėgstamą apmąstymų vietelę. Iš čia mergaitė galėjo patogiai iš toli gėrėtis Kleno kalva, pamiršdama apačioje laukiančią drėgną, šaltą ir atšiaurią realybę.

Holitrėjuje apgyvendina pragaro gyventojus, kai ten atliekamas nuodugnus pavasarinis tvarkymasis. Probleminės viso Vakarų Midlandso šeimos, išmestos iš savo būstų, būdavo apgyvendinamos Holitrėjuje. Išgrūstųjų sostinė. Rajono bendruomenės lengviau atsikvėpdavo iškeliavus tokiems kaimynams. Niekam nerūpėjo, kur jie išsikrausto. Užteko, kad jų nelikdavo ir į kultūros katilą įsiliedavo naujas ingredientas.

Aiškias tos teritorijos ribas policija peržengdavo retai. Rajoną galėjai laikyti savotiška arena, į kurią buvo suleistos žagintojų, vaikų tvirkintojų, vagių ir asocialaus elgesio šeimos. Policija sergėjo to rajono ribas.

Tačiau šiandien čia tvyrojo ramybė, sukurianti iliuziją, kad įprastai plėšimo, prievartavimo ir tvirkinimo veiklai nuspaustas pauzės mygtukas — juk Kalėdos. Nesąmonė. Viskas vyko kaip vykę, tik fone skambant karalienės sveikinimui.

Lorenos motina slankiojo po džiugesio nekeliantį butą su džino stikline. Kad laikas neeilinis, liudijo tik mirgantis blizgutis, nerūpestingai apvytas jai apie kaklą, kai šlitiniavo iš sve-tainės į virtuvę įsipilti daugiau.

Mergina jau nebesitikėjo gauti dovanos ar atviruko. Kartą užsiminė motinai apie draugų laimę. Šaunias dovanas, juoką, kepsnį pietums, šokolado prikimštas kojines.

Motina nusijuokė ir paklausė, ar ji norėtų tokių Kalėdų.

Lorena nekaltai linktelėjo.

Motina įjungė „Hallmark“ kanalą ir liepė „prisipildyti ko-jines“.

Lorenai Kalėdos nieko nereiškė. Tačiau ji bent jau turėjo šitą rojaus kampelį. Slėptuvę. Vietelę, kur galėjo pabėgti.

Ji nepastebėta užkopė čia, kai buvo septynerių, o motina griuvinėjo po butą prisilupusi kaip pėdas.

Ar Lorenai pasisekė, kad iš keturių vaikų namuose leista pasilikti tik ją vieną?

Mergaitė atbėgo čia, kai motinos sugėrovas Rodis ėmė grabalioti jai tarpkoją ir seilėtis į plaukus. Motina atlupo jį, piktai šaukdama, kad nesugadintų jos pensijos plano. Tuomet devynerių metų Lorena nieko nesuprato, dabar jau viskas aiškiau.

Ji išsiverkė čia per savo šešioliktąjį gimtadienį, kai motina supažindino su šeimos verslu ir savo suteneriu Kai Lordu.

Buvo čia, kai po dviejų mėnesių jis pagaliau ją rado.

Ir kai pasakė, kad eitų po velnių.

Ji nenorėjo būti išgelbėta. Per vėlu.

Vos šešiolikos, o jau per vėlu.

Daug kartų įsivaizdavo, kaip jaustųsi puolusi į priekį. Fantazuodavo, kaip sklendžia pasisiūbuodama it lengvutė balandžio plunksna iki pat žemės. Kūnas ir protas besvoriai.

Lorena giliai įkvėpė ir iškvėpė. Po kelių minučių į darbą.

Smarkus lietus, šlapdriba, sniegas, Kalėdos — niekas neatbaidydavo klientų. Verslas gal ir sulėtėdavo, bet nenutrūkdavo. Kaip visuomet.

Ji neišgirdo, kaip atsivėrė durys ant stogo, neišgirdo ir lėtų artėjančių žingsnių.

Nematė rankos, kuri stumtelėjo ją nuo krašto.

Tik išvydo skaudžiai artėjančią žemę.

1

— Gal juokauji? — paklausė Kima senutėlio vienuolikos metų golfo. — Ne, tu rimtai?! — užriko dar kartą sukdamą raktą paleidimo spynelėje.

Menkutė viltis, kad pyktis įbaugins automobilį, išsivadėjo, kai akumulatorius kelis kartus skausmingai kvėptelėjo ir nusibaigė.

Detektyvė inspektorė valandėlę sėdėjo ir trynė sustirusias rankas. Neturėtų stebėtis, kad mašina atsisako važiuoti. Juk riogso aikštelėje nuo septintos ryto, o temperatūra nepakilo aukščiau dviejų laipsnių šalčio. Golfas turėjo keturiolika valandų savo kerštui suplanuoti.

— Prakeikimas, — burbtelėjo ji, verdama vairuotojo durėles.

Teks grįžti į nuovadą ir išsikviesti taksi. Jau įsivaizduoja, koks patenkintas bus veidas Džeko, kurį sugėdino, kad nesugeba susitvarkyti su girtuokliu, atkakliai tvirtinančiu, jog yra Kalėdų Senelis. Dvi savaites pavėlavęs atkakliai laikėsi savo versijos.

Kima pasiruošė budėtojo piktdžiugai ir jau siekė atidaryti duris.

Staiga durys pačios atsilapojo ir iš pastato išdundėjo du pareigūnai juodomis uniformomis. Vienas nulėkė nesustodamas, kitas sumažino greitį ir atsiprašė:

— Atleiskite, ponias, ant autostrados nuovažos susidūrė penkios mašinos.

Ji linktelėjo ir pasitraukė į šalį.

Vyrai sulipo į patrulių automobilių, įsijungė mėlynus švyrėlius ir išlėkė iš aikštelės. Įvykio vietą pasiekti nebus sunku, nors ir šeštadienio vakaras. Dauguma protingų žmonių namie žiūri televizorių, pasidėję šalia šilto, ramiamo gėrimo. Namie ilsėjosi ir kiti Kimos komandos nariai, pati taip pat tikėjosi greitai grįžti. Prakeiktas trantas.

Laimė, Barnis mėgaujasi dujinio židinio šiluma po pasivaikščiojimo su Čarliu. Kai šeimnininkė užtrukdavo darbe iki vėlumos, jos šunimi pasirūpindavo septyniasdešimtmetis kaimynas.

Greitai tave pasiimsiu, mielas, tyliai pažadėjo Kima, eidama per nuvažiavusio automobilio paliktą plotą.

Pamačiusi keistą objektą prie nuovados sienos detektyvė suraukė antakius. Jis kai ką priminė, bet tikrai negali būti, galvojo atsargiai artindamasi. Kampe paliktas jis neatkreipė į eisimo įvykio vietą skubančių policininkų dėmesio.

Šaltis, tik dabar jau vidinis, ėmė stingdyti kraują venose.

— Ne, po velnių, — sukuždėjo ji, paeidama dar du žingsnius, o galiausiai išėjusi į šviesą šūktelėjo: — Po paraliais!

2

Kelė Rouv žingsniavo Teivistoko gatve, stengdamasi likti matoma, nors per pastarąsias dvi valandas sniegas drėbė dar smarkiau.

Šaltas vėjas gnaibė plikas kojas. Trumpas džinsinis sijonėlis šildė odą tik vos žemiau šlaunų vidurio.

Kitos merginos išsivaikščiojo po dešimtos, tik Selė Samers, viena vyriausių prostitučių, neprarado vilties gatvės pradžioje.

Sniegas kenkia jų verslui.

Kelė išsitraukė telefoną ir paskambino. Mama atsiliepė po trečio skambučio.

— Labas, mama, viskas gerai?

— Taip, Lindė tik prieš dešimtą atsigulė. Spyrėsi, kad nori dar vieno sausainio.

Kelė leido sau pasimėgauti užplūdusia šiluma. Keturmetė Lindė turėjo užsispyrimo ir mėgo vynioti apie pirštą savo *babą*. O, kaip Kelė troško grįžti namo ir įsmukti į lovą šalia savo mergytės. Pajusti putlias jos rankutes ant savo. Viskas pasaulyje gerai, kol ji turi Lindę.

Troško, bet negalėjo.

Iš dalies slapčia vylėsi, jog dukrelė dar nemiegos ir galės su ja pasikalbėti, pažadės greitai grįžti. Tiesiog išgirs jos balsą.

— Daug žmonių šiandakt? — paklausė motina, nutraukdama tylą.

Kelė sukryžiuo pirštus ir užsimerkė. Mama mano, kad tris vakarus per savaitę duktė dirba naktiniame klube Stauerbridže. Sužinojus tiesą plyštų širdis.

— Aha, dar keli liko. Cigaretės pertraukėlė.

— Gerai, mieloji. Tik būk atsargi eidama namo. Smarkiai drebia.

— Būtinai, mama, — Kelė baigė pokalbį.

Dar kiek ir mama pajustų, kad balsas kimsta nuo ašarų. Mergina šimtąjį kartą save iškeikė dėl užsispyrimo. Jeigu tik prieš pusantrų metų būtų užgniaužusi išdidumą, dabar aplinkybės būtų visiškai kitokios.

Mergina nesitikėjo, kad septyniolikos liks nėščia ir vie- niša. Dar valanda ir, teatleidžia Dievas, būtų nutraukusi nėš- tumą, bet paskutinę minutę apsigalvojo ir prieš mamos valią nutarė gimdyti. Nuo to laiko nė sekundę nesigailėjo.

Ji buvo pasišovusi pati pasirūpinti dukrele ir iš pradžių sekėsi neblogai. Susirado administratorės darbą, išsinuomojo nediduką trijų kambarių butą Netertone, kuriame su dukrele puikiai tilpo. Nuomai sukrapštydavo, nes apsipirkdavo protin- gai, rinkosi vakare nukainotas prekes.

Tačiau po dvejų su puse metų neteko darbo globos na- muose. Skolos ėmė didėti, ir kiekvienas vokas, nukrentantis ant kilimėlio prie durų, raudonavo įspėjimais. Visiška nevilts apėmė tada, kai atjungė elektrą.

Į pagalbą atėjo kaimynė Roksana, pasiūliusi pasiimti pa- skolą iš Kai Lordo. Mįslingas Vakarų Afrikos kilmės vyras pasiūlė jai kur kas daugiau, nei reikėjo, prispyrė paimti „dėl mažulės“.

Kelė svarstė, ar ne geriau prašyti mamos pagalbos, bet ši ir taip buvo nepatenkinta, kad duktė anksti išėjo iš namų. Netikėjo, kad Kelė sugebės viena pasirūpinti vaiku. Prašyti jos pinigų reikė pripažinti pralaimėjimą.

Paniuręs ir dvokiantis vyras pašalpų skyriuje padėjo surašyti prašymą ir iš karto paaiškino, kad reguliarios 200 svarų išmokos kas dvi savaites į jos banko sąskaitą pradės plaukti ne anksčiau kaip po pusės mėnesio, o skubios paslaugos neteikiamos.

Taigi, likusi be elektros, įsiskolinusi už nuomą ir teturinti vos vos maisto Kelė paėmė iš Kai visą pasiūlytą tūkstantį svarų, greitai padengė skolas. Po trijų savaičių pareikalauta paskolą gražinti. Visą ir su palūkanomis. Iš viso beveik tris tūkstančius svarų: trigubai, nei skolinosi.

Kai Lordas supyko, kai Kelė neįstengė gražinti. Pasakė, kad jo kolegės nebus patenkinti, ir nors jis pats niekada ne-

skriaustų „mažulės“, negarantuoja, kad ši liks saugi, kai skolą parduos išieškotojams. Vyras pasiūlė jai išeitį, ir neliko nieko kita, kaip tik pasiūlymu pasinaudoti.

Pirmas klientas buvo šlykščiausias, bet turėjo jį iškęsti, kitos išeities nematė.

Po pirmųjų kelių išmoko atsijungti ir nukreipti mintis kitur. Tačiau viskas perniek, jai vis tiek teko grįžti pas mamą, kai nepavyko susirasti darbo pasibaigus Kai Lordo skolintiems pinigams.

Bet kiekvieną kartą sėsdama į kliento automobilį Kelė žengdavo žingsnelį į laisvę. Ji jau turėjo planą ateičiai: likti pas mamą, kol susiras garbingą darbą, susitaupys pinigų ir galės išsikraustyti tinkamai pasiruošusi.

Į Teivistoko gatvę įsuko automobilis. Jo greitis liudijo, kad važiuoja galimas klientas.

Mergina pasitraukė nuo tarpdurio, pasižiūrėjo į dešinę, tada į kairę. Klientas pastebės ją greičiau nei Salę gatvės gale.

Stovėjo išsitiesusi dilginančiame vėjyje, ant nuogos odos tirpo snaižės. Palengva nupėdino iki kelkraščio ir kviečiamai pakreipė galvą.

Automobilis sustojo prie jos.

Kelė nusišypsojo ir įsėdo.

3

— Eee... čia kūdikis, ponias, — išlemeno Džekas kitapus stiklinės pertvaros.

— Ar supranti, kad esi niekam tikęs policijos budėtojas? — rėžė Kima. Ji ir taip žinojo, kas jos rankose. Tenorėjo išsiaiškinti, ko pareigūnas ketina imtis.

— Na, žinau tik tiek, ponია, kad prieš dešimt minučių išeidama iš pastato jo neturėjote.

Kima prisimerkė.

— Labai juokinga, Džekai. Na, tai įleisk mane į vidų, kad galėtum...

— Negaliu jo čia palikti, ponია, — iškart atšovė pareigūnas.

— Džekai, nustok vograuti ir paimk šitą...

— Aš rimtai, — papurtė galvą budėtojas, — laukiu dviejų ekipažų ir furgono iš muštynių aludėje.

Suprantama, pagalvojo ji. Tikrai bus užimtas artimiausias kelias valandas.

— Gerai, reikia kam nors paskambinti...

— Žinoma, ponია. Tuojau paskambinsiu visą parą veikiančiam vaikų lopšeliui trečiame aukšte.

— Džekai... — įspėjo ji.

Jis tik energingai skėstelėjo rankomis.

Kima ir pati nežinojo, ko jis turėtų imtis, tačiau automobilinės nešioklės rankena jau spėjo įsirežti į delną.

— Įleisk mane vidun, — burbtelėjo. — Ir tuojau pat iškviesk socialines tarnybas.

— Gerai, ponია, — imdamas ragelį atsakė budėtojas.

Ji pasuko į kabinetą, kurį paliko tamsų mažiau nei prieš ketvirtį valandos. Pastatė automobilinę kėdutę ant Brajento stalo ir įjungė radiatorių. Laimė, šiluma dar nespėjo išsisklaidyti.

— Gerai, kas toliau? — paklausė įsispendusi į šonus rankas. Smulkus veidelis suraukė nosį ir toliau saldžiai miegojo.

Kima pakreipė galvą.

— Gerai, reikia paieškoti kokių nors užuominų, — tyliai pasakė.

Ji nuklojo baltą nérinių skarą, kuria, perlenkta dukart, buvo apkamšytos mažylio kojos ir rankos, tad jis atrodė kaip mumija. Po skara kūdikis buvo įvilktas į citrinos spalvos kom-

binezoną su kapišonu, papuoštu ausytėmis. Inspektorė apčiupinėjo aplink kūnelį, bet nešioklėje daugiau nieko nerado. Atsargiai atsegė automobilinės kėdutės sagtį ir palietė kombinezono užtrauktuką. Bet iškart atitraukė ranką, kai kūdikis per miegus sučiaumojo.

Tik nepabusk, mintyse meldė Kima, uždėjusi ranką ant užsegimo. Susidūrusi su užkietėjusiais nusikaltėliais jautėsi kur kas ramiau. Rytinis reidas pas narkotikų prekeivius, žagintojo persekiojimas dvi mylias bėgte tamsoje ir apsilankymas ginkluoto apiplėšimo vietoje nekėlė tiek streso, kiek kūdikis.

Mažylio akys liko užmerktos, todėl ji tikrino toliau. Atitraukusi užtrauktuką rado dar vieną ištisą drabužėlį, šliaužtinukus. Staiga mažylis krūptelėjo ir sutabalavo kojytėmis. Kima atšoko sulaikiusi kvapą.

Suskambo ją nugąsdindamas telefonas.

— Prašau, pasakyk man, Džekai, kad atvažiuo, — tarė žinodama, kad socialinė tarnyba daro įrašą.

— Pfr, norėtumėt, — suprunksė tas. — Šiuo metu budi komanda ieško, kur apgyvendinti motiną su penkais vaikais, nes buvęs situoktinis žada su jais susidoroti.

— Jėzau, — sudejavo Kima. Geros valios laikotarpis seniai praeity. — Kiek tai truks?

— Net neįsivaizduoju; jie neatsisako padėti, bet suvystytas kūdikis gražioje šiltoje policijos nuovadoje nėra prioritetas.

— Klausyk, Džekai. Tu tikriausiai kai ko...

— Man metas, — atšovė policininkas, kai iš mikrofono pasigirdo garsūs riksmi.

— Ačiū už nieką, — suniurzgė Kima ir trenkė ragelį.

— Šaunu, — tarė, kai vienu metu atsimerkė kūdikio akys ir prasižiojo burna.

Kai kūdikis garsiai pravirko, ji atsiprašinėdama apsidairė. Nežinia, ką stengiasi įtikinti, kad niekaip jo nenuskriaudė. Aplink tuščia. Po velnių, tai ir baisiausia.

Mažylis dar kartą užbliovė. Garsas dirgino nervų galūnėles. Šūdas, ką dabar daryti?

Pasiėmė savo mobilųjį telefoną ir panaršė kontaktuose. Abonentas atsiliepė po antro signalo.

— Kas nutiko, bose? — tarė Brajentas jai į ausį, ir ji dar niekad taip nesidžiaugė išgirdusi kolegos balsą.

— Brajantai, man reikia tavęs nuovadoje, dabar pat.

Ji pažvelgė į kūdikį, kuris kaltinamai žiūrėdamas į ją klykė.

— Ir paskubėk, Brajantai, kritiška padėtis.

4

Andrejus surikdavo iš skausmo kiekvieną kartą krestelėjus autobusiukui. Kiekvienas posūkis, nuokalnė ar duobė paleisdavo akinamą skausmo petardą iš kojos po visą kūną.

Riksmas sprogdino galvą, bet gėrėsi į sudrėkusį kamšalą burnoje. Jis mėgino surištomis rankomis remtis į metalines automobilio grindis, kad nesivartytų ir koja gulėtų ramiai, bet pakaba mėtė jį tarsi skudurinę lėlę. Andrejus mėgino įtikinti save, kad važiuoja į ligoninę, kad jį surišo ir užkimšo burną tik apsidraudami kelionėje.

Automobilio vairuotojas jam buvo nepažįstamas, nors retskykiais matydavo ūkyje. Jam dingojosi, kad juodasis autobusiukas pasirodydavo po kiekvieno nelaimingo atsitikimo.

Staiga mikroautobusus sustojo, sudrebėjęs nutilo variklis.

Andrejus įsiklausė.

Šoninės durys pavažiavo į šoną, jį išvilko lauk kaip bulvių maišą. Apsiašarojo, kai agonija susigėrė į seilėtą kamšalą.

Nuo to laiko, kai išvežė iš ūkio, sniegas drėbė smarkiau. Snaigės nebe sukosi apie galvą, o šaltos ir drėgnos krito ant odos. Žemė jau pasidengė kelių centimetrų sluoksniu.

— Prašau, — mykė jis.

Bet niekas jo neišgirdo ir nutempė žemyn grioviu prie kanalo pakraščio. Kojos skausmas raudonomis strėlėmis varstė akis.

— Prašau, nuvežkite mane į ligoninę, — meldė jis, vildamasis, kad jo žodžius supras.

— Užsičiaupk, kvaily, — sulaukė atsako, nors jo maldavimų negalėjo išgirsti nė gyva dvasia.

Vyras nuvilko jį toliau nuo tilto laivavilkių taku. Kiekvienas krustelėjimas iš naujo įžiebė skausmą sutrupintuose kauluose.

Matė, kad vyras pasižiūri į kairę. Jie už penkiasdešimties pėdų nuo tilto, ant kurio jau sniego sluoksnis. Vyras pasisuko į dešinę. Nėra kito tilto ar priėjimo prie kanalo, kiek akys mato.

Andrejus pasekė vairuotojo žvilgsnį į gamyklos sieną sudužusiais ir suskilusiais langais.

Vyras, rodos, patenkintas nubloškė Andrejų ant žemės. Tada pasilenkė ir suokalbiškai sušnibzdėjo:

— Klausyk, bosas nori, kad mirtum, ir aš pasistengsiu, kad taip atrodytų. Nesu žudikas, todėl jeigu liksi čia, sugrįšiu, kai tik galėsiu. Jeigu dingsi, mums abiem galas. Supratai?

Andrejus linktelėjo. Kas jam beliko. Veriantis kojos skausmas neleido priešgyniauti ar pajudėti be pagalbos.

Vyras nusibraukė nuo akių sniegą, tada apsisuko ir patraukė prie tilto ir šlaito. Judesio sukeltas skausmas vėl išspaudė ašaras, ir Andrejus meldėsi, kad jo skriaudikas greitai grįžtų.

5

— Ačiū Dievui, tu čia, — atsiduso Kima, kai Brajentas įžengė į štabą.

Juokingų išraiškų repertuaras išseko per kelias minutes, o

kai sugalvojo sūpuoti kėdutę pirmyn ir atgal, pajuto, kad pykina abu.

Brajentas įvertino situaciją, papurtė galvą ir pastatė pirkiinių krepšį ant laisvo stalo. Pastūmė Kimą iš kelio.

— Buvai iškėlusis iš kėdutės? — paklausė, atsegdamas sagtį.

— Žaibiškas rizikos ir savo gebėjimų vertinimas įsakmiai patarė to nedaryti, — sausai atsakė ji.

Vienu grakščiu judesiu kūdikis atsidūrė Brajento rankose ir prigludo jam prie striukės. Kelis kartus pamojavęs rankytėmis ir paspyruokliavęs ėmė rimti.

Kima pajuto, kaip iš kūno ima varvėti įtampa.

— Brajentai, tu absoliučiai...

Jos žodžius nutraukė į patalpą įžengęs Dasonas.

— Kevai, ką tu...

— Kaip galėčiau praleisti, — šyptelėjo eidamas prie kūdikio. Jis padėjo pirkiinių maišelį šalia Brajento.

Inspektore kaltinamai pažvelgė į savo porininką.

— Tu pasakei jam?

Brajentas pasižiūrėjo į ją kaip į silpnaprootę.

— Na, taip. Tu ir kūdikis? Negalėjau vienas tuo mėgautis.

Kima purtė galvą, kol Dasonas kuteno mažyliui pasmakrę.

Jis patraukė pečiais.

— Pamaniau, geriau jau atvažiuosiu, o tai nusitempsi į apklausos kambarį ir imsi tardyti.

— Puiku, dabar tetrūksta...

— Labas, bose, kas čia vyksta? — paklausė Steisė, statydama trečią maišelį ant stalo.

Kima skėstelėjo rankomis.

— Brajentai, nesakyk, kad dėl visa ko iškvietei visas gincluotąsias pajėgas.

— Ne, susirinko beveik visi, — net neatsiprašinėdamas atsakė jis. — O, jeigu būčiau galėjęs išsiųsti kvietimus...

— Kas ten? — paklausė ji, rodydama galva į pirkinių maišus.

— Sauskelnės, — atsakė vyras, guldydamas kūdikį ant stalo.

— Pienas, — atsiliepė ir Steisė.

— Žaisliukas, — paaiškino Dasonas.

— Trijų išminčių dovanos, — padarė išvadą Kima. — Atleisk, Steise. Tik, jūsų žiniai, vaikas neatsikrausto pas mus. Neįsivaikiname jo, tik pasaugosime kelias valandas.

Brajentas ėmė traukti kombinezoną nuo kūdikio, o Dasonas stebėjo jį susimąstęs.

— Jeigu mes esame trys išminčiai, tai tu būtum Mergelė Marija...

— Tik išdrįsk pabaigti sakinį, Kevai, — nutraukė Kima, o Brajentas atsisuko į ją.

— Sveikinu, bouse. Berniukas, — kreivai šyptelėjo.

Inspektorė nužvelgė akivaizdžiai besismaginančią trijulę ir pasigailėjo tiesiog neįbrukusi kūdikio Džekui, kad ir kaip jis protestavo.

Pasižiūrėjo į linksmai guguojantį mažylį. Ne, ji pasielgė teisingai. Vaikas saugus, nesušalęs, o daugiau niekas nesvarbu.

— Steise, gali paduoti man sauskelnės? — paprašė Brajentas.

Kima pasiėmė kavos puodelį. Laukia ilga naktelė.

— Aš paruošiu, — pasisiūlė Dasonas.

Kima jau norėjo papurtyti galvą, bet suskambo jos telefonas.

— Stoun, — atsiliepė ji.

Įdėmiai klausančios inspektorės veidas ėmė keistis.

— Gerai, supratau, — tarė baigdama pokalbį.

— Brajentai, perduok kūdikį. Burtono gatvėje lavonas, — čiupdama striukę pranešė ji.

Tokio skambučio niekada nelauki, bet dirstelėjusi per petį į ant stalo besirangantį žmogeliuką pagalvojo, kad tokios situacijos bent jau pažįstamos.

6

Kima pasiekė policijos juosta aptvertą plotą praėjus vienuolikai minučių po skambučio. Tebesnigo, gerai, kad žvyru pabarstyti keliai nebuvo slidūs.

Skersgatvis, į kurį išėjo virtinės krautuvėlių galinės durys, leidosi po geležinkelio tuneliu ir nyko rytinėje Holitrėjaus pusėje. Kima valandėlę pastovėjo nususukusi nugara į nusi-kaltimo vietą. Jeigu sujudimas ir patraukė žmonių dėmesį, jie šnipinėjo iš toli. Kol kas gyvenantieji kaimynystėje dar nesusi-rinkę, neužėmę pirmų eilių apžiūrėti lavoną.

Brajentas parodė savo pažymėjimą, kai Kima movėsi plastikinius antbačius.

Pusiaukelėje ją pasveikino pažįstamas balsas.

— Detektyvė Stoun. Taip ir maniau, kad tokį gaivų, žvarbų rytą iš lovos būsi išversta tu.

— Kitsai, jau beveik antra nakties, o lovos ir savo šuns nemačiau beveik dvidešimt keturias valandas. Nesivaržyk, iš-naudok mane ir toliau. Drąsiau. Tai ką čia turime?

Kitsas buvo vietinis patologas, kurio nuotaika retai būdavo mažiau bjauri. Mažas vyras didele barzda, kompensuo-jančia plaukų stygių ant pakaušio. Juokaudavo sausai, sarkas-tiškai, vis iš jos pasišaipydamas. Dažniausiai tas vyrukas jai patikdavo. Tokiu metu — ne.

— A, Brajentas, ačiū Dievui, — pasakė Kitsas, kai jai už nugaros pasirodė kolega. — Kur kas geresnis pašnekovas.

Brajentas sunkiai atsiduso:

— Neerzink jos, Kitsai, kol aš stoviu arčiausiai jos.

Kima girdėjo pašaipas, bet stengėsi jas ignoruoti.

Skersgatvis buvo tamsus, apšviestas vienintelio žibinto prie policijos užtvaro. Policijos fotografas spragtelėjo aparatu. Blykstė nutvieskė visą gatvelę.

— Jėzau Kristau, — ištarė Kima. — Pakartok dar kartą.

Šįkart buvo pasiruošusi išlaikyti vaizdą galvoje. Ji žvelgė į trečią dešimtį pradėjusios moters kūną. Šviesūs plaukai surišti į uodegą, veidas dar nesubjaurotas laiko. Atmerktos akys žvelgia į dangų.

— Pakartok dar, — paprašė Kima.

Snaigės leidosi ant aukos blakstienų ir po akimirkos tirpo. Buvo keista, kad akys nemirksi, kai ant jų leidžiasi sniegas.

Moteris vilkėjo trumpą džinsinį sijonėlį, plikas kojas įsispyrusi į juodus batelius smailia pakulne. Nuo galvos iki kaklo ir nuo šlaunų iki pėdų atrodė gana normaliai.

— Ir dar, — pakartojė.

Kima nesugebėjo suprasti, kokios spalvos viršutiniai drabužiai. Viskas buvo permirkę krauju.

— Ir dar.

Šį kartą Kima atkreipė dėmesį į mažiausiai tris kiaurymes audinyje.

— Štai, paimk, — pasiūlė Kitsas, tiesdamas jai galingą prožektorių.

Detektyvė nukreipė jį į aukos liemenį. Kraujas susigėręs į sniegą apie kūną. Atrodė, lyg čia būtų praktikavęsis mėsininkas.

— Kiek durtinių žaizdų?

— Kol kas suskaičiavau keturias, bet patvirtinsiu tik ją išsivežęs.

Kima linktelėjo.

— Kada tai nutiko?

— Kepenys rodo, kad mirusi maždaug tris valandas, bet žinai...

— Kad tiksliau pasakyti neleidžia oro sąlygos, — pabaigė sakinį už patologą Kima.

— Kaip smagu matyti, kad mokaisi, inspektore.

Kima neklausydama jo vėl nukreipė šviesos spindulį į

kūną. Kovojo su noru pasilenkti ir užspausti akis, lyg taip užvertų duris moters kančioms ir pasiųstų ją ramybėn. Paskutinis gerumo aktas.

Ji būtų nustačiusi apytikslį mirties laiką ir be Kitso kepenų būklės vertinimo. Snigti pradėjo apie devintą ir apie vienuoliką jau gana smarkiai drėbė. Sniego sluoksnis ant atverstų aukos delnų leido spėti, kad moteris guli čia apie tris valandas.

— Ar po jos dešine ranka rankinė? — paklausė ji.

Kitsas linktelėjo ir pažvelgė į teismo fotografą, šis atsitraukė.

— Pirmyn, — paragino Kitsas, leisdamas pajudinti rankinę.

Kima pasilenkė ir atsargiai pakėlė dešinę ranką. Žibintuvėliu kilstelėjo delninukės atvartą, kad galėtų pažvelgti į vidų. Rankinė buvo prikimšta banknotų.

— Paskutinis klientas? — paklausė Brajentas, skleisdamas įkalčių maišelį.

— Taip, ir ne per seniausiai.

Kima sumetė banknotus į delninukę.

— Ji net nespėjo sulankstyti jų kartu su kitais.

Pluoštelis banknotų gulėjo rankinės dugne — apgailėtinaiai plonas už vakarą tokiomis darbo sąlygomis.

Be prezervatyvų ir namų raktų ryšulio su šypsenėlės karuliu, pagrindiniame skyriuje daugiau nieko nebuvo. Ji pačiu-pinėjo šoninę kišenę ir rado tai, ko ieškojo: vairuotojo pažymėjimą ir mobilųjį.

Nukreipė prožektorių į vairuotojo pažymėjimą.

— Kelė Rouv. — Įsižiūrėjo atidžiau. — Dvidešimt vienu, gyvena Vordslyje.

— Vadinasi, ne apiplėšimas, bose?

Kima papurtė galvą. Iškart tai suprato. Rankinė gulėjo paspausta po kūnu, vadinasi, auka ant jos nugriuvo. Jeigu būtų kėsintasi į rankinę, greičiausiai mergina priešintųsi, grumtųsi

ir rankinė gulėtų viršuje arba šone. Be to, užpuolikai labai retai užsega ištuštintą rankinę.

— Manai, kad viršutinis pluoštas grynųjų yra svarbus? — paklausė Brajentas.

— Ne taip labai, kaip norėtume, — atsakė Kima. — Tuos pinigus gavo iš paskutinio kliento, kuris mielai susimokėjo už paslaugas. Žudikas pinigus būtų pasilikęs. — Valandėlę susimąstė. — Paduok man dar tą maišelį.

— Su pinigais?

Ji linktelėjo ir ėmė apžiūrinėti pasišviesdama prožektoriumi. Spėjo, kad bus keturiasdešimt ar penkiasdešimt, tačiau kad ir kokia suma, banknotai penkių svarų kupiūromis.

— Tas, kuris sumokėjo smulkiais, galėtų nurodyti, kuria kryptimi mergina nuėjo, bet greičiausiai tik tiek.

Ji atsigręžė.

— Kitsai, kada?..

— Pirmadienio ryte ir nepriversi anksčiau. Šiuo metu morge trys velioniai pensininkai, o aš neabejoju, kad tu tikieši, jog šia dama pasirūpinsiu asmeniškai. Dirbu jau vienuolika dienų be išėginių.

Kima jau žiojosi kažką sakyti ir vėl nutilo. Patologas neseniai grįžo iš kitos apygardos, kur padėjo tirti namo gaisrą, pasiglemžusį keturių vaikų, kurių vyriausiam buvo devyneri, gyvybes.

Kitsas stvėrėsi už krūtinės.

— Kas atsitiko, inspektore? Nei ginčų, nei priekaištų, nei grasinimų?

Sukeldama dar didesnę sumaištį, Kima tik nusišypsojo patologui ir nuėjo į šoną. Pro šalį praėjo du pareigūnai su siennele. Siaurame skersgatvyje netilps balta nusikaltimo vietos palapinė. Sveika nuovoka sakė, kad šaltą žiemos naktį neverta tikėtis daug praeivių, tačiau makabriško reginio trauka nepaiso sezonų.

Kima nusitraukė antbačius ir sugrūdo į dėžę prie užtvarytą saugančių pareigūnų.

— Kas yra? — paklausė ji Brajento, kai tas išsitraukė iš kišenės telefoną.

— Socialinė tarnyba prieš dešimt minučių pasiėmė kūdikį iš nuovados. Kevas veža Steisę namo.

Kima pajuto didžiulį palengvėjimą. Per mašinos stogą tarė Brajentui:

— Įspėk juos, kad susirinkimas ryt septintą. Perduok žinutę šeimą apie nelaimę įspėjančiam pareigūnui, kad Kelės profesija nebūtų paminėta, gerai?

Brajentas linktelėjo ir pasižiūrėjo į laikrodį.

— Tai ką, bose, po penkių valandų prasideda nauja diena?

Atidariusios vairuotojo dureles ir pasilenkusios lipti į mašiną, Kimos žvilgsnį patraukė judesys užtvaros dešinėje. Ji išsitiesė ir prisimerkė, stengdamasi ką nors įžiūrėti tamsoje.

Pavidalas dingo.

Bet ji buvo įsitikinusi, kad jai nepasivaideno.

7

Kima įsitaisė už tuščio stalo kabinete. Atėjo šeštą ir jau spėjo šnektelėti su Vudžiu. Kol kas nebuvo reikalo perpasakoti viso susitikimo komandai.

— Gerai, *chebryte*, mūsų auka, Kelė Rouv, buvo prostitutė. Steise, paruošk lentą.

Steisė pasiėmė žymeklį ir surašė tą informaciją ant lentos.

— Dvidešimt vienu metų, vieniša motina, gyveno su motina Vordslyje. Vakaro pajamos liko rankinėje, todėl tikrai ne apiplėšimas. Mažiausiai keturios durtinės žaizdos į liemenį. Mirties laikas — apie vienuoliktą vakaro.

— Ieškosime paskutinio kliento, bosc? — paklausė Dasonas.

Kima papurtė galvą.

— Nesu įsitikinusi, kad tai padarė paskutinis klientas, — prisipažino, vis dar galvodama, ką galėtų reikšti pluoštelis banknotų Kelės rankinės viršuje.

— Iki rytojaus negausime patologo išvados, nes Kitsui laisvadienis. Mes su Brajentu aplankysime aukos šeimą, o jūs imkitės kamerų įrašų, gal nustatysite, kas vakar paliko kūdikį prie nuovados.

Pasitvirtino taisyklė — kas rado, tam ir liko. Vudis jau nusprendė, kad Kimos komanda kartu su žmogžudystės byla tirs ir pamesto vaiko atvejį.

Dasonas staiga pakėlė galvą.

— Ar to negalėtų padaryti viena Steisė?..

— Noriu, kad šįkart dirbtumėte kartu, — pasakė Kima.

— Pamaniau, kad manęs reikės tikram...

— Tas kūdikis man atrodė visiškai tikras, — nukirto detektyvė.

Nors ji ir suprato, kad Dasonui palikto kūdikio byla atrodo ne tokia svarbi ir jis mielai aiškintųsi nužudymą, tačiau kūdikis teko jiems, nori to ar nenori.

— Man reikės dirbti ne kabinete? — išpūsdama akis paklausė Steisė.

— Taip, kai tik peržiūrėsi vakarykščių liudininkų parodymus.

— Tai vėl turėsiu partnerę? — pajuokavo Dasonas.

Steisė suraukė antakius. Dasonas nusišypsojo.

— Kaip gera, kad partnerė — tu.

Kima stebėjo, ar nepamatys Steisės veide dvejonės ar nerūžtingumo. Nepastebėjo. Nors praėjo vos pora mėnesių po traumuojančio įvykio grupelės rasistų rankose. Kima iki šiol

vis rasdavo konsteblei darbo kabinete, bet žinojo — anksčiau ar vėliau turės duoti tikro darbo, ne tik kapstyti duomenyse. Taip, informacijos rinkėjo irgi reikia, bet su Vudžiu jau aptarė situaciją.

— Jeigu ką nors aptiksite, skambinkite man mobiliuotju, — paprašė Kima, stverdama striukę nuo stalo. Brajentas pasivijo ją laiptų viduryje.

Kima nesusaukė spaudos konferencijos. Nė nereikėjo. Norint išeiti iš pastato teko brautis per tris eiles reporterių.

Žurnalistai ir fotografai stovėjo grupelėmis. Pažino kelis vietinius iš „Express“ ir nepriklausomos spaudos. „Centrinių žinių“ reporteris ir BBC „Midlands Today“ operatorius kažką pasakojo į savo mobiliuosius telefonus. „Sky News“ korespondentė skubiai maigė žinutę, o pačiam centre detektyvės jau tykojo Treisė Frost iš „Dudley Star“.

— Gerai, stokite aplinkui, — sušuko Kima.

Priešais išdygo mikrofonų miškas, buvo įjungti ir atkišti diktofonai. Dieve, kaip ji šito nekenčia.

Žiniasklaidos pabaisa liks nepasotinta, bet turėjo ką nors jai numesti. Valandų klausimas, kol paaiškės, kad auka dirbo prostitute, ir pasipils visokiausių diskusijų šeimai nespėjus susitaikyti su netektimi. Šitie tai nelauks spaudos atstovo, patys ras ką išspausdinti ar paleisti į eterį.

— Ar ji prostitutė? — negaišo Frost.

Kima pradėjo nekreipdama į ją dėmesio:

— Praėjusią naktį Brirli Hilo rajone rastas jaunos moters kūnas...

— Ar ji prostitutė? — dar kartą suriko Frost.

— Ji bus formaliai atpažinta, kai informuosime šeimą ir...

— Ar tai prostitutė? — šūktelėjo kitas žurnalistas.

Kima įsmeigė žvilgsnį į priekį.

— Vakarų Midlandso policija imasi visų priemonių...

— Dėl kokios priežasties ignoruojate šį klausimą? — puolė Frost.

Kima ramiai sutiko jos žvilgsnį.

— Dėl kokios priežasties domitės tik tuo? — paklausė pasitraukdama nuo mikrofonų.

Su žinių reporteriais ir žurnalistais ji gali sutarti, kai kuriuos netgi gerbė. Tačiau nuo antraščių medžiotojų pykino.

— Stoun, vadinasi, pasitelksi visą įstatymo galią, kad tirtum šitą nusikaltimą? — sarkastiškai paklausė Frost, kai abi nutolo nuo persekiojančios minios.

Kima staiga sustojo kaip įkasta, o Treisė nejučia žengė dar porą žingsnių į priekį.

— Iš ko nesitikėjau tokio klausimo, tai iš tavęs, — pasidygėjusi tarė Kima. — Jeigu ginčiau tik visuomenės laikomus vertingais, jau būtum lavonas, Treise.

— Teisybė, — nusileido reporterė. — Tai vėliau patvirtinsi? — paklausė, vis dar pasiryžusi gauti atsakymą į vienintelį savo klausimą.

— Ką patvirtinsiu? — nekaltai paklausė Kima.

— Jėzau, Stoun, na ir sunku su tavimi, — burbtelėjo Frost.

— Bet vis tiek apsimoka, — pabaigė Kima, pakeldama antakį.

Treisė sukikeno.

— Beje, girdėjau, vakar išigijai naują šauktinį, — rėžė rodydama smakru į nuovadą.

Kima nebesišypsojo.

— Nedrįšk apie tai net galvoti, — įspėjo ji.

Detektyvė inspektorė nenorėjo matyti vaiko nuotraukos, išspausdintos per visą pirmą puslapį. Laimė, žurnalistė palaukė, kol jiedvi nutolo nuo minios, ir tik tada paklausė.

Frost patraukė pečiais ir nustypčiojo sau.

— Brajentai, — kreipėsi Kima į kolegą virš jo automobilio stogo. — Primink man, kokių velnių aš gelbėjau jos kailį?